

Το Θέατρο της... Δευτέρας

Το Θέατρο της... Δευτέρας
ερευνητική εργασία

Το θέατρο της Δευτέρας

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Υπεύθυνη καθηγήτρια : Καραμπάση Μαρία

1^η ομάδα «Το θέατρο της Δευτέρας
– Στέλλα Βιολάντη»

- Αντέμ Οζγκέ
- Καπούλα Εύα
- Καρύδη Σοφία
- Κυριακού Ραφαέλα

3^η ομάδα «Κάρλο Γκολντόνι –
Υπηρέτης δύο αφεντάδων»

- Κωστανίδης Δημήτρης
- Λεβεντοπούλου Ξένια
- Μεμέτ Αχμέτ
- Νικητίδου Μαρία
- Ρεσήτ Σεζέρ

2^η ομάδα «Γρηγόριος Ξενόπουλος
- Το μυστικό της Κοντέσσας
Βαλέραινας»

- Ζουμπούλογλου Δημήτρης
- Καρασώλης Κομνηνός
- Λουκά Κατερίνα
- Μπαξεβάνης Γεώργιος
- Παγουνάκη Αμαλία
- Τζαμπατζίδου Αναστασία
- Τζίμου Χρυσούλα

Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα...

Η ζωή ξεκινάει με μίμηση και συνεχίζεται με πράξεις. Το σκηνικό δεν καθορίζει το έργο αλλά το έργο δίνει λόγο στο σκηνικό. Με αυτόν τον τρόπο άρχισε μια μέρα γιορτής στις 25 Δεκεμβρίου του 1970 το θέατρο και η τηλεόραση ανταμώθηκαν για να ορίσουν μια νέα γλώσσα επικοινωνίας και να μεταδώσουν πιο εύκολα την γνώση. Επιλέχτηκε η μέρα να είναι Δευτέρα για να μην πληγούν τα θέατρα της Αθήνας.

Ο σκοπός του είναι η δημιουργία παιδείας τηλεοπτικής γλώσσας, δηλαδή ο κόσμος να γνωρίσει τους Έλληνες διηγηματογράφους και το παγκόσμιο θέατρο, να μάθουν οι πολίτες από όλη την Ελλάδα (κυρίως οι κάτοικοι της επαρχίας) τι σημαίνει θέατρο και πως μπορείς να επωφεληθείς από αυτό καθώς δεν γνώριζαν κάθε οπτική γωνία του μαγικού κόσμου του θεάτρου.

Η ιστορική σειρά της ΕΡΤ ξεκίνησε τον Ιανουαριο του 1970. Τα πρώτα θέατρα της Δευτέρας τα σκηνοθετούσαν ο **Λιχναράς και ο Χονδρογιάννης**. Ακόμα δημιούργησαν θεατρικούς θιάσους και ο κόσμος μετά από λίγο καιρό άρχισε να εκτιμά το θέατρο. Το 1973 το θέατρο της Δευτέρας είχε αποκτήσει το δικό του κοινό που συνεχώς αυξανόταν.

Η πορεία 1973-1976. Το θεατρικό έργο έκρυβε πάντα ένα μήνυμα που ήθελε να περάσει στο κοινό και που ήταν πάντα κρυμμένο μέσα σε αυτό. Κάποιες Δευτέρες προβάλλονταν θεατρικές παραστάσεις από την Γαλλία και από άλλες ευρωπαϊκές χώρες και κινηματογραφικές παραστάσεις από το ρικ (κανάλι της Κύπρου). Το 1974-1976 υπήρξε μια μεγάλη άνθηση

Το 1977 πέρασε για πρώτη φορά στη τηλεόραση το αρχαίο δράμα. Το 1980 το πρώτο έγχρωμο έργο εμφανίζεται στην ελληνική τηλεόραση και είναι <<Ο γλάρος>> του Τσέχωφ. Το 1980-89 ήταν μια δεκαετία με πολύ ωραίες και ουσιαστικές παραγωγές. Πέρασαν άνθρωποι αξιόλογοι που κατάφεραν να ευαισθητοποιήσουν το κοινό και ύστερα πέρασαν σε άλλα είδη θεάτρου όπως το μουσικό θέατρο.

Η επίσημη διεύθυνση των κρατικών καναλιών της Ευρώπης μας έκανε επίσημη πρόσκληση για να οργανωθεί το συνέδριο στην Ελλάδα από την κρατική τηλεόραση και έτσι έγινε το 1992 με την υποστήριξη της Ερτ στο Ναύπλιο. Άρχισαν από τότε τα ελληνικά θεατρικά έργα να βγαίνουν και να προβάλλονται στην Ευρώπη. Για πρώτη φορά το 1992 στάλθηκε και το <<Αδιέξοδο>> του Μανώλη Κορρέ ένα θεατρικό έργο καθαρά τηλεοπτικό, στο διαγωνισμό για τα έργα στην Αμερική. Παρόλο που δεν κέρδισε το πρώτο βραβείο βρισκόταν στις τελικές επιλογές και το διεθνές μουσείο τηλεόρασης της Νέας Υόρκης από όλα τα θεατρικά έργα που είχαν λάβει μέρος στο διαγωνισμό επέλεξε το <<Αδιέξοδο>> για την συλλογή της στη Νέα Υόρκη.

Από εκεί και πέρα το 1992 προσπάθησαν για πρώτη φορά να γυρίσουν σε φιλμ ένα θεατρικό έργο με καθαρή κινηματογραφική γλώσσα προσπαθώντας να κάνουν ένα άνοιγμα που στην Ευρώπη γινόταν πολλά χρόνια πριν. Βέβαια αυτό το φιλμ ήταν κοστολόγιο, τα ατελείωτα μέτρα, οι πολλές μέρες γυρίσματος και οι επαναλήψεις για την τότε διεύθυνση της Ερτ ήταν ασύμφορες και τότε συνειδητοποίησε ότι το θέατρο της Δευτέρας κοστίζει και ξαφνικά το σταμάτησε.

Στέλλα Βιολάντη

Υπόθεση: Η Στέλλα Βιολάντη είναι μια νέα, όμορφη και αξιόλογη δεσποινίδα από μία εξίσου επιφανή και πλούσια οικογένεια. Ο Χρηστάκης Ζαμάνος είναι νέος, ωραίος και περιζήτητος. Όταν όμως ερωτεύονται, ξυπνούν την μήνη του αγέρωχου, αμετακίνητου και δυναμικού πατέρα της Παναγή Βιολάντη, ο οποίος θα κάνει τα αδύνατα δυνατά για να τους χωρίσει φτάνοντας ακόμη και να ρισκάρει τη ζωή της ίδιας του της κόρης.

Περιγραφή :Μια καλοκαιρινή βαρκάδα και μια ερωτική επιστολή ήταν αρκετά για να αποκαλυφτούν τα καλά κρυμμένα από καιρό συναισθήματα που έτρεφαν μεταξύ τους η Στέλλα Βιολάντη και ο Χρηστάκης Ζαμάνος. Εκείνη όμορφη, περήφανη, ξεχωριστή προσωπικότητα από πλούσια οικογένεια. Εκείνος, γοητευτικός και περιζήτητος, εργαζόταν στο Αγγλικό Τυπογραφείο της περιοχής. Κανείς τους δε σκέφτηκε ότι η αγάπη τους έπρεπε να δοκιμαστεί. Έτσι όταν η Στέλλα Βιολάντη έγραφε τη φράση «Σ' αγαπώ» πάνω σε μια κόλλα χαρτιού, με μια μαργαρίτα στην κόχη δεν μπορούσε να φανταστεί ότι χάραζε την αιώνια καταδίκη της. Μια καταδίκη που την όρισε ο ίδιος ο πατέρας της, ο Παναγής Βιολάντης. Ένα κοινωνικό κατεστημένο των αρχών του 20ού αιώνα έδωσε στον Ξενόπουλο την αφορμή να πλάσει μια ξεχωριστή ηρωίδα που εξυψώνεται στα όρια του ιδανικού, αποτελώντας πρότυπο μιας άλλης καλύτερης ζωής, διαφορετικής απ' αυτή που ζούνε, την άπνοη και τετριμμένη, όλοι οι γύρω.

Κριτική: Ένα ακόμη συγκλονιστικό έργο του Γρηγορίου Ξενόπουλου που προσφέρει ρίγη συγκίνησης στους αναγνώστες και παραμένει τόσο υπέροχα διαχρονικό και επίκαιρο. Είναι ένα έργο που αγγίζει την ψυχή του αναγνώστη με την αυθεντικότητα, την ειλικρίνεια και την ξεχωριστή διαχρονικότητά του. Ο έρωτας, η οικογένεια και το σκληρό σκηνικό της ζακυνθινής κοινωνίας της εποχής βρίσκονται στο προσκήνιο. Η αποπροσανατολισμένη από τον έρωτα Στέλλα Βιολάντη υπενθυμίζει τί εστί εσωτερική δύναμη, πείσμα και αποφασιστικότητα για την ευτυχία της ζωής της. Είναι ένα κείμενο με απόλυτη λογοτεχνική αξία, αλλά που ταυτόχρονα μπορεί να γοητεύσει και ένα άνθρωπο μεσαίας ή μέτριας μόρφωσης, αφού η ιστορία και οι ιδέες του συγγραφέα είναι επίσης μοναδικές. Περιέχει διαχρονικά μηνύματα που μπορούν να μας καθοδηγήσουν και στην σημερινή

Συγκεκριμένα αρθογράφοι

είπαν...
<<Το

υποκριτικό
ταλέντο των
ηθοποιών που
κατάφεραν να
φέρουν εις
πέρας αυτούς
τους
δύσκολους και
ρισοκίνδυνους
ρόλους σε
συνδυασμό με
την άψογη
σκηνοθεσία
αποτελέσαν
ρίγος
συγκίνησης>>.

<<Ο θεατής που
ξέρει από
θέατρο
ανατριχιάζει και
σπαράζεται>>.

<<Όσον αφορά
την εκτέλεση
,πρέπει κανείς να
ομολογήσει ότι
σπάνια μπορεί να
δει μια τόσο
πειθαρχημένη και
ζωντανή
παράσταση>>.

Ο ρόλος
του ηθοποιού

Η ηθοποιός Αλίκη Κατσαβού δίνει συμβουλές στους ηθοποιούς τονίζοντας τους ότι η ερμηνεία δεν είναι ποτέ θέμα τύχης ή σύμπτωσης, αλλά μελέτης, αυτογνωσίας και επίπονου ψυχικού ξοδέματος.

Ακόμη κατά τη διάρκεια ανάλυσης του έργου, ο ηθοποιός θα πρέπει να έχει προσωπική άποψη και στάση για το έργο. Τα βασικά στοιχεία ανάλυσης είναι: η μορφή, το περιεχόμενο και η αισθητική φόρμα.

Στην ανάλυση της μορφής μελετάμε πρώτα το είδος: Είναι κωμωδία, δράμα, επικό, ποιητικό θέατρο, θέατρο παραλόγου; Μετά μελετάμε πως είναι δομημένο (σκηνές, εξέλιξη δράσης, κορυφώσεις, κ.α.).

Στην ανάλυση του περιεχομένου εξετάζουμε και τον στόχο και τη φιλοσοφία του συγγραφέα. Τι ξέρουμε για αυτόν; Πότε και που έζησε; Πως τον επηρέασαν στο γράψιμό του το περιβάλλον και τα βιώματά του;. Τι τον επηρέασε περισσότερο στο έργο; Στην αισθητική της παρουσίασης ενός έργου εξετάζουμε και τις αναλογίες των προσώπων του έργου με τον σύγχρονο θεατή. Είναι απαραίτητη και η επιμέρους ανάλυση των σκηνών, ώστε ο ηθοποιός να έχει τον έλεγχο και να κυριαρχεί στο σκηνικό του χώρο.

Η ερμηνεία του ηθοποιού μπορεί και πρέπει να διαφέρει από αυτή άλλων ηθοποιών που θα έπαιζαν ή έπαιξαν τον αντίστοιχο ρόλο, αλλά είναι σωστή, όταν μπορεί να δικαιολογήσει όσα ο χαρακτήρας κάνει σε ολόκληρο το έργο.

Πρέπει να προσπαθήσει να φανταστεί πώς σκέφτεται και νιώθει ο χαρακτήρας που θα υποδυθεί. έργο.

Προσεγγίζοντας ένα ρόλο μας ενδιαφέρει ο εσωτερικός κόσμος του χαρακτήρα που θα ερμηνεύσει αλλά μας ενδιαφέρουν και τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της μορφής του.

Ο Κάρολος Κουν έλεγε ότι ο ηθοποιός για να ερμηνεύσει έναν ρόλο πρέπει να μπορεί να απαντήσει σε τρεις ερωτήσεις:

Ποιος είμαι, που είμαι και τι θέλω;

Αυτές οι ερωτήσεις συμπλέκονται για να προκαλέσουν τη συμπεριφορά – δράση – του χαρακτήρα.

Ο αγώνας είναι ατελείωτος και
ο ηθοποιός παλεύει καμιά
φορά όχι μόνο στις πρόβες
αλλά μέχρι την τελευταία
παράσταση...

Μάθημα: Project (Θεατρολογία)
Διδάσκουσα: Καραμπάση Μαρία
Επιμέλεια: Σοφία Καρυδη, Έσα Καπούλα,
Ραφαέλα Κυριακού, Αντέμ Οζγκέ
Σχολικό έτος: 2012 - 2013

Ξενόπουλος Γρηγόρης

Βιογραφία

- ✓ Ο Γρηγόρης Ξενόπουλος γεννήθηκε το 1867 στην Κωνσταντινούπολη και μεγάλωσε στην Ζάκυνθο
- ✓ γράφτηκε στην Μαθηματική σχολή
- ✓ αφοσιώθηκε τελικά στη δημοσιογραφία και τη λογοτεχνία.

- ✓ Στην Αθήνα παρακολουθούσε πανεπιστημιακά μαθήματα φυσικομαθηματικών επιστημών, βιολογίας, φιλοσοφίας και φιλολογίας
- ✓ Στα έργα του ενδιαφέρεται να παρουσιάσει με τρόπο ρεαλιστικό την κοινωνία και τις συγκρούσεις ανάμεσα στις τάξεις.
- ✓ Η πρώτη του παρουσία στα γράμματα πραγματοποιήθηκε το 1879 από τις στήλες του περιοδικού Η Διάπλασις των παιδιών.

✓ Η γλώσσα του στο μεγαλύτερο μέρος του έργου του είναι η απλή δημοτική η οποία υποστήριξε και θεωρητικά

✓ Ως πεζογράφος ο Ξενόπουλος ξεκίνησε από το χώρο της ηθογραφίας και πέρασε στο ρεαλιστικό και αργότερα νατουραλιστικό αστικό μυθιστόρημα

✓ επιρροές από τον Ίψεν και το αστικό και νατουραλιστικό γαλλικό θέατρο,

✓ καθώς επίσης ρομαντικά και μελοδραματικά στοιχεία,

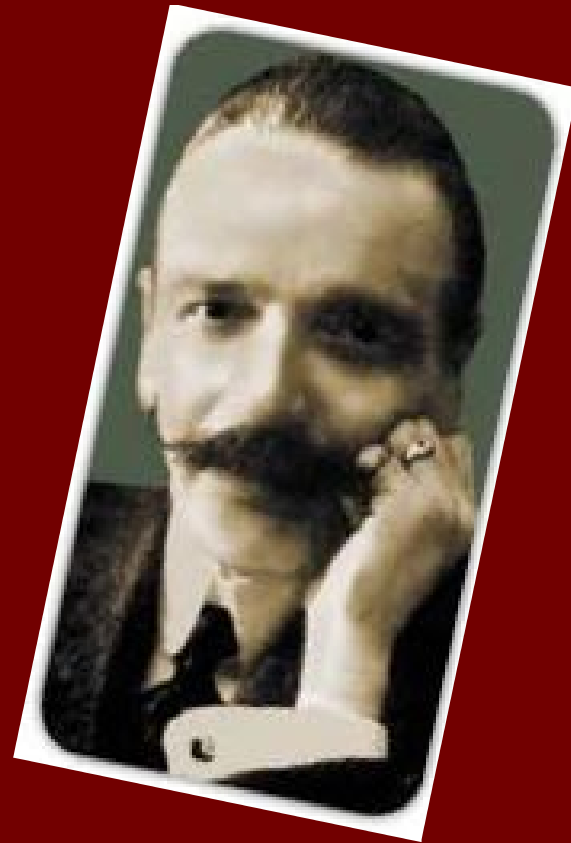
✓ ψυχογραφική προσέγγιση των ηρώων του

✓ Η Νέα Σκηνή του Κωνσταντίνου Χρηστομάνου με το Μυστικό της Κοντέσας Βαλέραινας το 1904

✓ Σημαντικό κομμάτι του έργου του υπήρξε επίσης η κριτική: Λασκαράτος , Παπαδιαμάντης , Ίψεν , Στρίντμπεργκ

✓ Το 1944, κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών το σπίτι του ανατινάχτηκε

✓ Πέθανε το 1951, πικραμένος από θλιβερά γεγονότα που σημάδεψαν τα τελευταία χρόνια της ζωής του

Ο Ξενόπουλος ήταν πολυγραφότατος συγγραφέας. Έγραψε πάνω από 80 μυθιστορήματα και πλήθος διηγημάτων.

Θεωρείται ο εισηγητής του "αστικού μυθιστορήματος"

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος θεωρείται ο εισηγητής του αστικού δράματος στην Ελλάδα (Το 1894 προλογίζοντας την παράσταση των «Βρικολάκων» του Ίψεν).

Ιδιαίτερος αξιόλογη ήταν η συμβολή του στην κριτική. Με το κείμενό του «Ένας ποιητής» ο λογοτέχνης Γρηγόριος Ξενόπουλος παρουσίασε τον άγνωστο έως τότε ποιητή Κωνσταντίνο Καβάφη στο αθηναϊκό κοινό το 1903.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ ΒΑΛΕΡΑΙΝΑΣ

Η υπόθεση του έργου περιληπτικά έχει ως εξής:

Πρόκειται για μια οικογένεια ξεπεσμένων αριστοκρατών. Η ηλικιωμένη πια κοντέσα Βαλέραϊνα κατέχει μια συνταγή που πηγαίνει από θηλυκό σε θηλυκό μέλος της οικογένειας και θεραπεύει τη «θέλλα»(καταράκτη) των ματιών. Έχει περιπέσει σε τέτοια κατάντια που τα νεότερα μέλη, την πιέζουν να ομολογήσει το μυστικό της σκόνης, να πουλήσει την συνταγή, σε κάποιον τυχοδιώκτη και να μην ξεπέσουν. Αποκαλύπτει το μυστικό η κοντέσα στη νύφη της, αφού πρώτα παίρνει το φαρμάκι για να ξεπλύνει την «ατιμία». Τη στιγμή που ψυχομαχά, η οικογένεια μαθαίνει ότι ο Πάπιζας που ενδιαφερόταν να αγοράσει τη συνταγή, έχει μόλις συλληφθεί για σειρά από απάτες. Το μυστικό σώζεται με τη θυσία της κοντέσας, πρότυπο ευγένειας και αρχοντιάς σε έναν αιώνα που χαρακτηρίζεται από την ευτελή κερδοσκοπία και τις σχέσεις συναλλαγής.

➤ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ «ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ
ΒΑΛΕΡΑΙΝΑΣ»

➤ (ΕΠΙΛΟΓΗ ΜΑΘΗΤΩΝ)

- ✓ Αν επέσανε τα δαχτυλίδια τα δάχτυλα μείνανε, λέει ένας λόγος , και σε παλάτια και σε χαμόσπιτο η κοντέσσα πάντα κοντέσσα είναι (Ορσουλα)
- ✓ Εκείνο που βλέπω εγώ δεν το βλέπει άλλος που δεν σας αγαπάει κι εκείνο που ξέρω εγώ δεν μπορεί να το ξέρει άλλος που δεν σας πονεί (Ορσουλα)
- ✓ Στη ζωή του ανθρώπου , μια είναι η μεγάλη μέρα και η φοβερή. Η μοίρα κρατάει το πικρό ποτήρι , σου το προσφέρει πολλές φορές αλλά εγώ της ξέφευγα μα σήμερα είναι τελικά η δική μου μέρα (Κοντέσσα)
- ✓ Τούτο το σπίτι το μικρό και το φτωχό , είναι για 'μένα το ίδιο με τ'άλλο το μεγάλο με τις χρυσές κολώνες. . . κι όσο με ένοιαζε η τιμή εκείνου του σπιτιού τόσο με νοιάζει και για αυτό γιατί είναι το ίδιο αρκεί να μπορείς να το δεις (Κοντέσσα)
- ✓ Και να τα 'χει κανείς όλα μα και να τα στερεύεται όλα μα την αλήθεια δεν είναι το ίδιο...

*«Το μυστικό
της Κοιτίσας
Βαλέρινας»*

Εντέλεια γραφής

ΤΟ «Μυστικό της κοιτίσας Βαλέρινας» του Γ. Ξενόπουλου παίχτηκε το καλοκαίρι του 1904 από τη «Νέα Σκηνή» του Χρηστομάνου, αλλά γεννήθηκε εκείνη τη σημαδιακή μέρα, την 27η Φεβρουαρίου του 1901, όταν ο Χρηστομάνος διάβασε στους σημαντικότερους λόγιους της Αθήνας στο θέατρο του Ηρώδου του Αττικού, την περίφημη «έκκληση» του.

Ήταν εκεί ο Παλαμάς, ο Καμπούρογλου, ο Νιρβάνας, ο Καρκαβίτσας, ο Καμύσης, ο

Του ΚΩΣΤΑ
ΓΕΩΡΓΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Δροσίνης, ο Ξενόπουλος και άλλοι. Η έκκληση εκείνη για την αναγέννηση του ελληνικού θεάτρου και τη δημοσίευση νέων έργων ποιητικής πνοής εγέννησε την «Τρισηχηνή» του Παλαμά, τον «Αρχιτέκτονα Μόρφα» του Νιρβάνα, τους «Κούφους» του Καμύση, την «Βαλέρινα» του Ξενόπουλου.

Ο Ξενόπουλος βρίσκεται στην καλύτερη ώρα του αυτή τη δεκαετία - οι τέσσερα χρόνια θα γράψει και τη «Στέλλα Βιολάντη». Κάτοχος μιας θεμιδούς τεχνικής, γνώστης των μυστικών της κατασκευής ενός καλογραμμένου μονοακτικού έργου, ευαίσθητος και προσεκτικός επακόλουθός της καθημερινής ζωής, μαίετο στην κατηγορία του θαυματούχου ρυθμού μιας θεατρικής οπής, γράφει τη «Βαλέρινα» με τον αέρα ενός μετρη. Είναι ένα έργο άψογο από την άποψη της αρχιτεκτονικής. Δεν μπορείς να τον αφαιρέσεις ούτε μια φράση, γιατί θα καταρρεύσει. Η ανάπτυξη της ιστορίας είναι αβίαστη, οι κορυφώσεις κλιμακωμένες, οι γαροκίχρες αναπτύσσονται κατά το εικος και το αναγκαίον.

Είναι εμφανής η επίδραση του Γυγεν στη γραφή, και τον καλά γραμμένο γαλλικό έργο.

Η Άννα Συνοδινού και ο Αντώνης Θεοδορακόπουλος σε σκηνή από την παράσταση του Εθνικού Θεάτρου «Το μυστικό της Κοιτίσας Βαλέρινας»

Ο Ξενόπουλος απούδασε κάποτε θετικές επιστημές.

Ονειρευόταν να γίνει αστρονόμος. Η γραφή του έχει κάτι από τη σαφήνεια των μαθηματικών και η δομή των έργων του κάτι από την οργάνη τάξη. Μια υπέριστη ισορροπία συγκροτεί τις μικρές αυτορρυθμιζόμενες ομάδες θεμάτων ή προσώπων και όλα τείνουν προς τον κοινό σκοπό εξυπηρετώντας την απόλυτη λειτουργία του όλου.

Τολμώ να πω ότι οπάνια στο νεοελληνικό θέατρο έχουν σημερινές όπως στη δεύτερη πράξη της «Βαλέρινας», όπου όλα τα πρόσωπα του έργου, σπάνια ξεπαίζουν μαζί, ένα έργο σεξέτο, αναπτύσσονται τα παράλληλα θέματά τους και συνομιλούν ένα άρτιο όλων συμπληρωματικών ήλων, ηθών, ύψους και ηλικίας.

Σαράντα χρόνια πέρασε από το θάνατο του Ξενόπουλου, πολλή ορθά το «Εθνικό Θέατρο» θέλησε να τον τιμήσει με το ανέδασμα δύο έργων του. Δεν είδα τους «Φοιτητές», έγραφε τα δέοντα ο σεβαστός μου κ. Μαργαρίτης.

Τη «Βαλέρινα» το θέατρο την αντιμετώπισε με στοργή, προσοχή, και διάκριση.

Ο σκηνοθέτης κ. Γ. Μεσολάς χωρίς εξάρσεις, χωρίς νεωτερισμούς, χωρίς κριτική ή άλλη επίμβαση, το διάβασε επιεικώς αλλά ουσιαστικά. Κρίτησε με ευλάβεια τα δομικά του στοιχεία, ισοζύγησε τις σχέσεις και άφησε τους ηθοποιούς κατά τις δυνάμεις του ο καθένας και κατά το ταλέντο του, να προεργαστούν τους ρόλους.

Ο Σάββας Χαρατοΐδης έχτισε

κυριολεκτικά ένα έργο, νατουραλιστικά πιστό σκηνικό, παιδικό με τη χαμμή του αρχοντιά αλλά και την ευγένεια των ανθρώπων που το κατοίκησαν. Αυθεντικά κομμάτια, κουρτίνες, λάμπες, κεντήματα, λειτούργησαν δραματικά, έπαιξαν ρόλο, δεν αποτέλεσαν διακόσμηση.

Τα κομμάτια θεατρικά και λιτά, ποιητικά και φορεμένα...

Η Ολμπρία Κυριακάκη έφερε αριστίους ήχους, κάθε φωνή που άνοιγε το παράθυρο, για να τονίσει το μουσικό περιβάλλον της Ζαχαίνας.

Η Άννα Συνοδινού με την τεράστια πείρα της, την εσωτερική της καλλιέργεια και το θαυμάσιο ταλέντο της, τάλαντο ως αριστιανό ύψος, άντλησε από το βάθος του φρέατος και έφερε στην επιφάνεια μια Βαλέρινα γεμάτη ευγένεια, ήθος, άρωμα φυχής, αβίασε δεινά για τα σέβασμα.

Ο τρόπος που η Συνοδινού αγάπησε τα πρόγματα, ακόμα και τα άψογα και τα μικρά, είναι μια ευχαριστία. Μόνο έτσι παίζεται η Βαλέρινα, μόνο έτσι γίνεται αντιληπτό γιατί θεωρείται τόσο φοιτικό, ενώ δοξολογεί το Ήν.

Η Κίτα Αραβή έπαιξε την Όρσολα με διάκριση, ταπεινότητα και δουλό παράπονο. Οι εισοδοί της και οι εξοδοί της, αβόρηδοι, ένα μικρό υποκριτικό κατόρθωμα.

Ο Αντώνης Θεοδορακόπουλος έπαιξε τον καλύτερο Βαλέρη που έχω δει. Με έσοχους ρυθμούς, αμύχανος, υποκριτικός, υπολογιστικός αλλά και περιδεής, εναισθητός αλλά και επιρρητής στο φτηνό, ο τίπος που εδόμησε ο Θεοδορακόπουλος φάτμα σε βάθος το ρόλο και διακίωσε τη γραφή του Ξενόπουλου.

Ο Δ. Τσοτύσης θαυμάσια φηγούρα και άνετη παρουσία, φοιτάει ότι σχεδίασε τον Πούπουλα με το χρώμα του φανέλα και τον υπονόμειο κάπως.

Ο νεαρός Γ. Φρατζεσκάκης είχε μέτρο, κίφα και αυθεντικούς ρυθμούς στον Παυλάκη.

Η Μάνια Τεχνιτζόγλου έκανε το λάθος να μην τονίσει, όπως όλοι οι άλλοι, υπαινικτικά το γλωσσικό ιδίωμα ως μουσικό τόνο. Το ιδίωμα δεν είναι γραφικότητα στον Ξενόπουλο είναι η εσωτερική μουσική της γλώσσας, άρα και η ουσία της πάσης και της κίνησης. Η Τεχνιτζόγλου αγνοώντας το, φάνηκε να αφηρεί απέξω την ψίχα του ρόλου.

"Το μυστικό της Κοντέσσας Βαλέραινας".

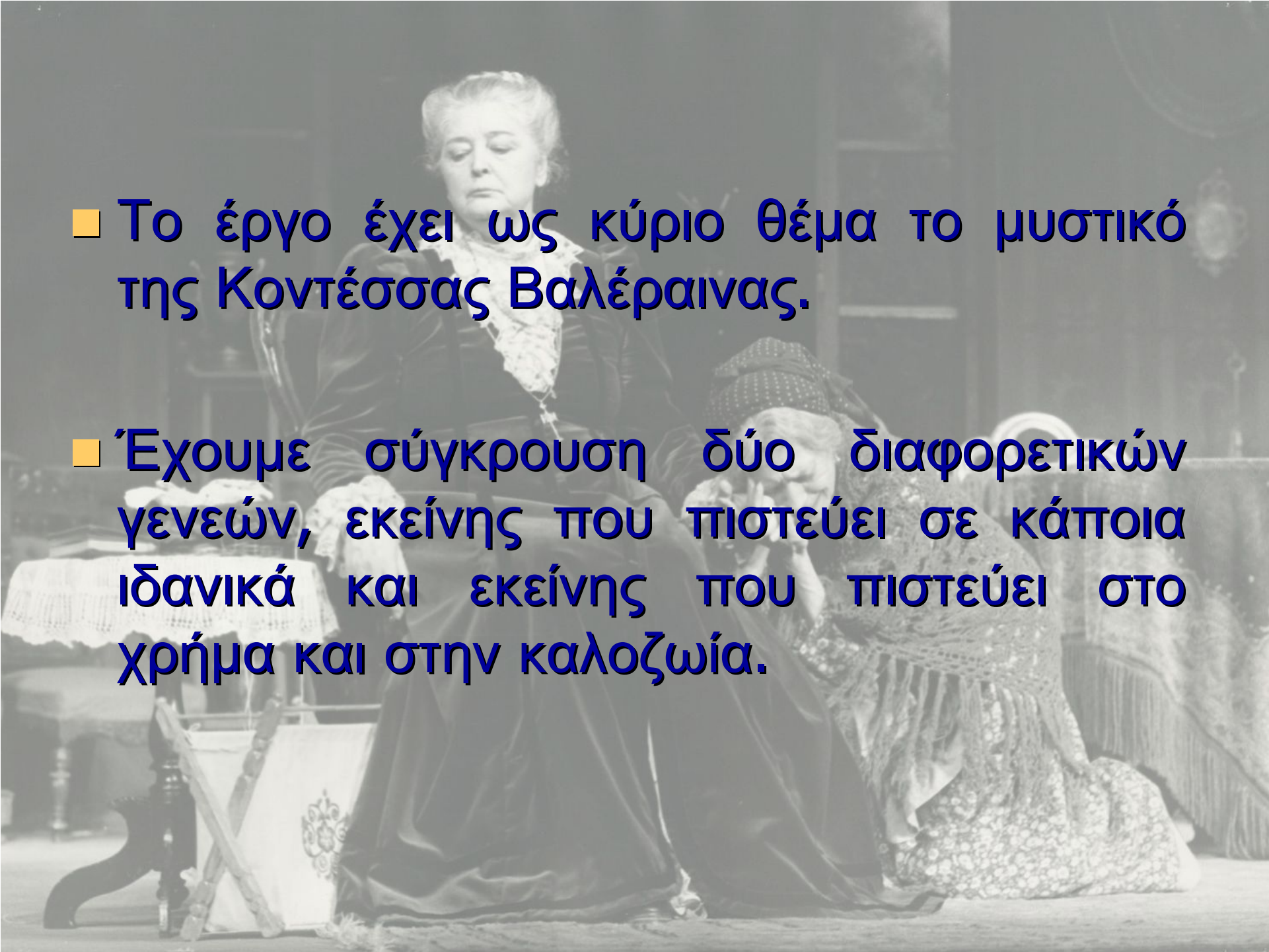

Συγγραφέας: Γρηγόριος Ξενόπουλος
(1904)

К Р І Т І К Н

-
- Το έργο έχει ως κύριο θέμα το μυστικό της Κοντέσσας Βαλέραινας.
 - Έχουμε σύγκρουση δύο διαφορετικών γενεών, εκείνης που πιστεύει σε κάποια ιδανικά και εκείνης που πιστεύει στο χρήμα και στην καλοζωία.

❑ Καταλυτική ήταν η παρουσία της Συνοδινού που δείχνει στον εσωτερικό πλούτο της Βαλέραινας και φανέρωσε όλη την αρχοντιά, την ευγένεια και τη μητρική ζεστασιά.

❑ Με την περήφανη αυτόβουλη προσφορά της τιμά τον όρκο της και δημιουργεί διάφορα συναρπαστικά σημεία στον θεατή.

❑ Με τη στάση της αποκαλύπτει την πρακτική ωφελιμιστική άποψη των νεότερων μελών της οικογένειάς της.

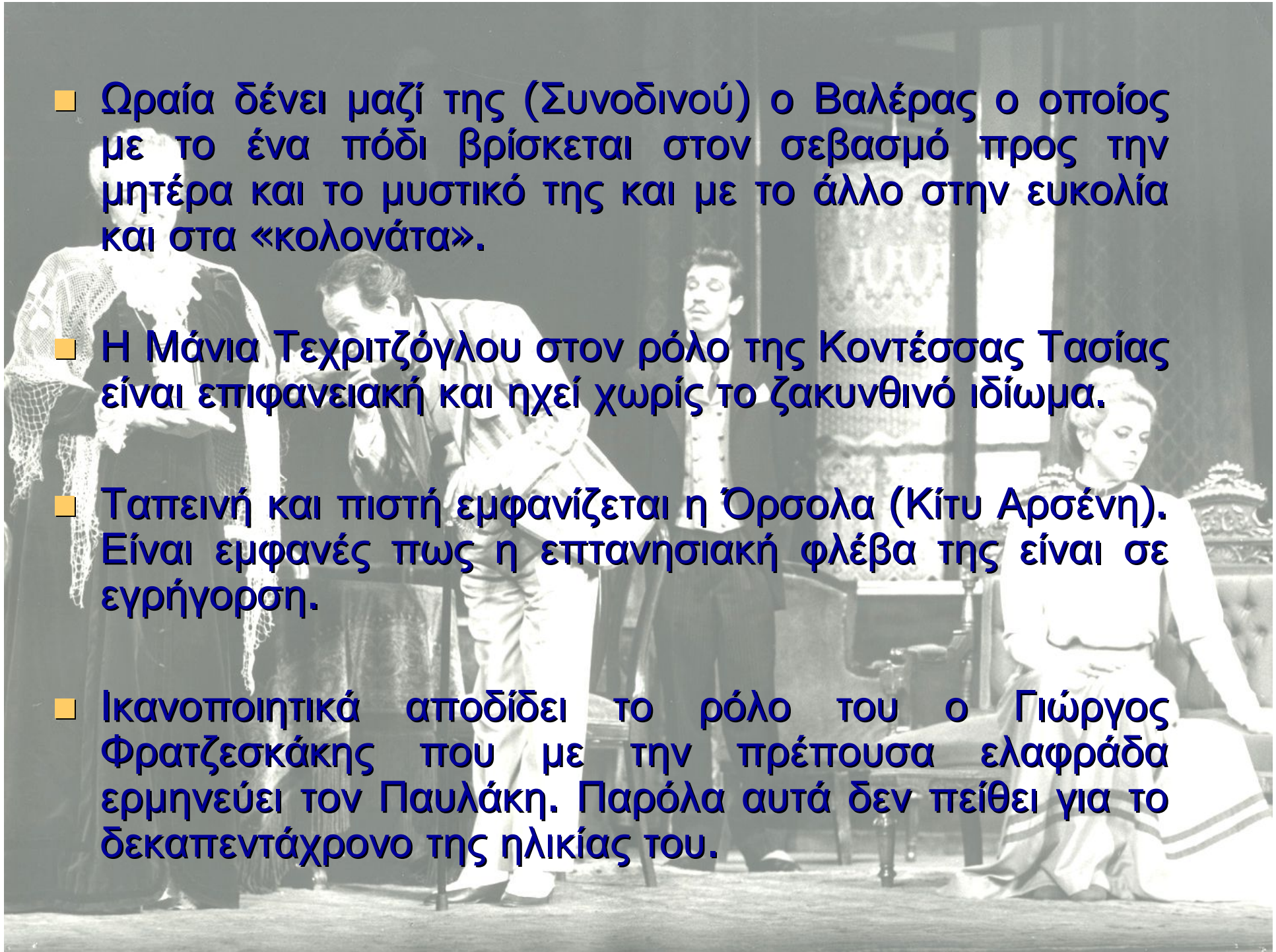

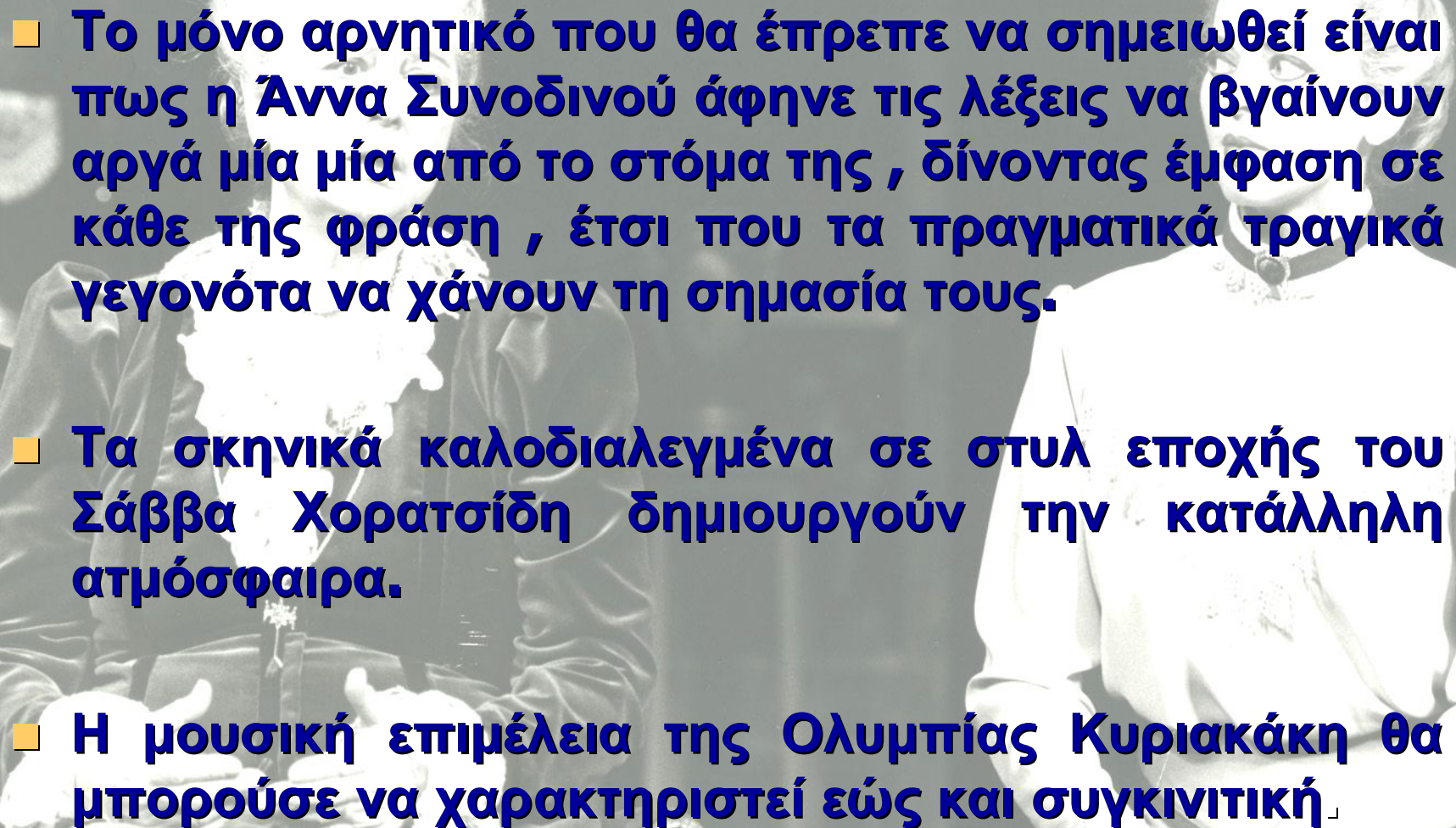
- Ωραία δένει μαζί της (Συνοδινού) ο Βαλέρας ο οποίος με το ένα πόδι βρίσκεται στον σεβασμό προς την μητέρα και το μυστικό της και με το άλλο στην ευκολία και στα «κολονάτα».

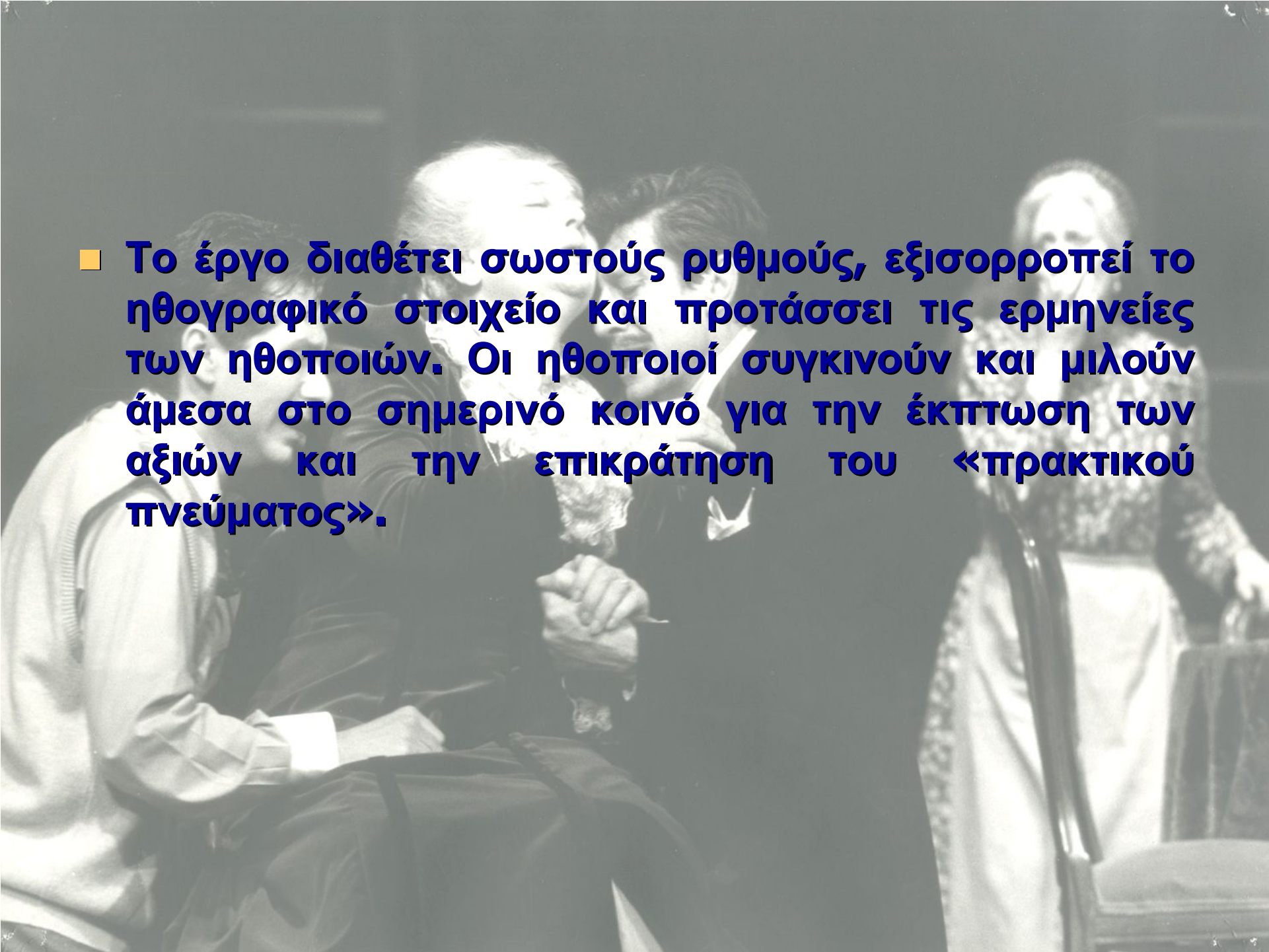
- Η Μάνια Τεχριτζόγλου στον ρόλο της Κοντέσσας Τασίας είναι επιφανειακή και ηχεί χωρίς το ζακυνθινό ιδίωμα.

- Ταπεινή και πιστή εμφανίζεται η Όρσολα (Κίτυ Αρσένη). Είναι εμφανές πως η επτανησιακή φλέβα της είναι σε εγρήγορση.

- Ικανοποιητικά αποδίδει το ρόλο του ο Γιώργος Φρατζεσκάκης που με την πρέπουσα ελαφράδα ερμηνεύει τον Παυλάκη. Παρόλα αυτά δεν πείθει για το δεκαπεντάχρονο της ηλικίας του.

-
- Το μόνο αρνητικό που θα έπρεπε να σημειωθεί είναι πως η Άννα Συνοδινού άφηνε τις λέξεις να βγαίνουν αργά μία μία από το στόμα της , δίνοντας έμφαση σε κάθε της φράση , έτσι που τα πραγματικά τραγικά γεγονότα να χάνουν τη σημασία τους.
 - Τα σκηνικά καλοδιαλεγμένα σε στυλ εποχής του Σάββα Χορατσίδα δημιουργούν την κατάλληλη ατμόσφαιρα.
 - Η μουσική επιμέλεια της Ολυμπίας Κυριακάκη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί έως και συγκινητική.

-
- Το έργο διαθέτει σωστούς ρυθμούς, εξισορροπεί το ηθογραφικό στοιχείο και προτάσσει τις ερμηνείες των ηθοποιών. Οι ηθοποιοί συγκινούν και μιλούν άμεσα στο σημερινό κοινό για την έκπτωση των αξιών και την επικράτηση του «πρακτικού πνεύματος».

ΚΑΡΛΟ ΓΚΟΛΤΟΝΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1.βιογραφία του Κάρλου Γκολντονι
- 2.υπόθεση από τον "υπηρέτη των δυο αφεντάδων"
- 3.κομέντια ντελ'αρτε
- 4.ομιλία του κ. Κουτή

- Γεννήθηκε: στη Βενετία το 1707.
- 1723:πηγαίνει σε ένα αυστηρό κολέγιο μέσω του πατέρα του
- όπου αφιερώνει τον χρόνο του διαβάζοντας ελληνικές και λατινικές κωμωδίες και όχι στο διάβασμα του. Επίσης γράφει και το πρώτο του ποίημα «ο Κολοσσός». Λόγω κάποιου σκανδάλου αποβάλλεται.
- 1725:μετακομίζει στην Ούντινε. Ενδιάμεσα δουλεύει ως δικαστικός υπάλληλος της Ενετικής Δημοκρατίας.

■ Κάρολο
Γκολντόνι
(1707-1793)

- 1731:πεθαίνει ο πατέρας του και αποφασίζει να αφιερωθεί στο θέατρο περισσότερο.
- 1732:πηγαίνει σε Μιλάνο και Βερόνα
- 1734:γράφει το επόμενο του έργο με μεγάλη επιτυχία και τίτλο «Βελισάριο».Επίσης γράφει λιμπρέτα για όπερα και υπηρετεί ως πνευματικός διευθυντής

- 1738:ανακαλύπτει το μεγάλο του ταλέντο στην κωμωδία και γράφει και την πρώτη του κωμωδία με τίτλο «ο άνθρωπος του κόσμου» στο Μιλάνο. Επίσης τότε στη Βερόνα γνωρίζει και την μελλοντική του σύζυγο Νικολέτα Κόνιο
- 1748:συνεισφέρει σημαντικά στην ανάπτυξη της Όπερας Μπούφα. Στις κωμωδίες του με αυτή την φόρμα ενσωμάτωσε χαρακτήρες από την «Κομέντια ντελ' άρτε» με στοιχεία από την σύγχρονη πραγματικότητα, συνήθειες και χαρακτήρες της μεσαίας τάξης και της καθημερινότητας της Βενετίας.

- 1761:μετακομίζει στο Παρίσι μέχρι το τέλος της ζωής του. Τα έργα του είχαν έντονο αντί-εκκλησιαστικό τόνο και συχνά σατίριζε την υποκρισία των μοναχών και της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Όσο ήταν στη Γαλλία έγραψε πολλά έργα καθώς επίσης και τα περίφημα απομνημονεύματα του «Αναμνήσεις που θα χρησιμεύσουν στην ιστορία της ζωής μου και του θεάτρου» από όπου αντλούμε πληροφορίες για την ζωή και το έργο του. Οι ήρωες του είναι ζωντανοί, απρόβλεπτοι και διασκεδαστικοί. Ιδιαίτερα επιτυχείς είναι οι γυναικείοι του ρόλοι.

- 1731:πεθαίνει ο πατέρας του και αποφασίζει να αφιερωθεί στο θέατρο περισσότερο.
- 1732:πηγαίνει σε Μιλάνο και Βερόνα
- 1734:γράφει το επόμενο του έργο με μεγάλη επιτυχία και τίτλο «Βελισάριο».Επίσης γράφει λιμπρέτα για όπερα και υπηρετεί ως πολιτιστικός διευθυντής

Κάποια έργα του:

- ΒΕΛΙΣΑΡΙΟ
- Η ΙΡΑΝΗ ΝΥΦΗ
- Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ 2 ΑΦΕΝΤΑΔΩΝ
- ΑΜΑΛΑΣΟΥΝΤΑ
- Ο ΦΑΝΑΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ
- ΟΙ ΖΗΛΙΑΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
- ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΚΑΛΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
- Ο ΠΟΛΕΜΟΣ
- ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ
- ΓΚΟΥΣΤΑΒΟ
- Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
- Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
- Η ΕΝΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΒΑΣΙΛΙΑ ΔΑΒΙΔ
- Ο ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΗΣ

Μοτίβα στο έργο του Γκολντόνι :

- Τα έργα που γράφτηκαν όσο ο συγγραφέας ήταν στην Ιταλία, δεν έχουν θρησκευτικό ή εκκλησιαστικό θέμα ούτε εκφράζουν σκέψεις για το θάνατο ή τη μετάνοια. Μετά τη μετοίκησή του στη Γαλλία, η θέση του έγινε πιο ξεκάθαρη, καθώς τα έργα του είχαν έντονο αντί-εκκλησιαστικό τόνο και συχνά σατίριζαν την υποκρισία των μοναχών και της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.
- Ο Γκολντόνι ενδιαφερόταν για τις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους, τη φιλοσοφία, το κίνημα του Ουμανισμού, ενώ ασκούσε κριτική στην αλαζονεία, στην αδιαλλαξία και την κατάχρηση εξουσίας. Συχνά σατίριζε τους υπερόπτες ευγενείς και τους φτωχούς που δεν είχαν τιμιότητα και αξιοπρέπεια.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΔΥΟ ΑΦΕΝΤΑΔΩΝ:

- Είναι μια σάτιρα για τον έρωτα ,το πάθος για ευτυχία, αλλά και την αγωνιώδη προσπάθεια για ευτυχία. Ο Γκολντόνι αποκαλύπτει την ηθική παρακμή μιας κοινωνίας που στηρίζεται στην υποκρισία και στην διαφθορά. Υπάρχει ένας υπηρέτης, ο Τρουφαλδίνο, ο οποίος υπηρετεί δυο αφεντάδες. Είναι πονηρός, πολυμήχανος, γκαφατζής και συνάμα αναιδής. Τα θαλασώνει και τα μπαλώνει, ενώ περιπλέκει τους πάντες και τα πάντα. Τελικά αποδεικνύεται αυτός αφέντης των δυο αφεντάδων του αφού καταφέρνει αν τους κοροϊδέψει και να πληρώνεται και από τους δυο. Τι γίνεται όμως όταν τον επισκέπτεται ο έρωτας;

- Η παράσταση του «Υπηρέτη των δύο αφεντάδων» από το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ ΚΡΗΤΗΣ το 2011 μας αποδεικνύει πως ένα θεατρικό έργο που γράφτηκε το 1745 μπορεί να αποδοθεί με μια πολύ σύγχρονη και ελκυστική για το σημερινό κοινό παράσταση.

ΚΟΜΕΝΤΙΑ ΝΤΕΛ ΑΡΤΕ

- Είναι: μια λαϊκή ιταλική αυτοσχεδιαστική κωμωδία. Σύνολο θεατρίνων λαϊκών που έπλαθαν τους χαρακτήρες μόνοι τους, όπως τα κουστούμια, τις μάσκες, τις ιδιαιτερότητες στην φωνή και τη στάση του σώματος. Επικεντρώνονταν περισσότερο στον αυτοσχεδιασμό από ότι στον συγγραφέα. Επίσης είναι ο πρώτος θίασος που συμπεριλαμβάνει γυναίκες.
- Σημαίνει: η κωμωδία της τέχνης με την έννοια του επαγγελματισμού και της τεχνικής, δηλαδή που δημιουργείται από «τεχνίτες»
- Ήταν δημοφιλής: μεταξύ του 16ου και 18ου αι.

- Καταγωγή: άγνωστη η καταγωγή της και το πού ακριβώς στηρίχτηκε
- Στις παραστάσεις: Οι θίασοι ήταν πλανόδιοι και αποτελούνταν από 5-25 ηθοποιούς. Έκαναν τις παραστάσεις τους σε πλατείες ή σε αυλές αρχοντικών χρησιμοποιώντας ένα πατάρι για σκηνή και ένα ζωγραφισμένο πανί για σκηνικό. Αρχικά: οι διάλογοι ήταν απλή στιχομυθία ανάμεσα σε 2 υποκριτές. Αργότερα :οι παραστάσεις είχαν πλοκή και περισσότερους ηθοποιούς βασισμένες σε κάποιο σενάριο ώστε να μένουν οι ηθοποιοί μέσα σε κάποια όρια-αλλά πάντοτε αυτοσχεδιαστικές. Οι ηθοποιοί είχαν κάποια τυποποιημένα γρήγορα αστεία με καυστικό υπονοούμενο. Υπήρχαν τα:
 - Κονσέπτι. λεκτικά αστειάκια
 - Λάτσι. οπτικά κόλπα
 - Μπούρλε. μεγαλύτερες ιστορίες με ποιο ολοκληρωμένο αστείο
 - Με τα παραπάνω οι ηθοποιοί ξέφευγαν από το βασικό σενάριο, παρόλα αυτά όφειλαν να επανέλθουν στο θέμα για την συνέχιση και ολοκλήρωση του έργου κανονικά.

- ΘΕΜΑ: ερωτική περιπέτεια εμπλουτισμένη με επίκαιρη σάτιρα που αφορούσε υπαρκτά πρόσωπα
- Ρόλοι: είναι στερεότυποι και χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες :
- Τζανι. πονηροί υπηρέτες
- Καρατερισι. καρατερίστες
- Ατσεσι. Ερωτευμένοι

Κλασικοί χαρακτήρες:

- Αρλεκίνος
- Κολομπίνα
- Πεντάλονε
- Πιερότος
- Πουλτσινελο
- Καπιτανο
- Ντοτορε
- Μπριγκιελα

Ομιλία κ. Κουτή:

Ομιλία κ. Κουτή:

- Σε ένα δώρο από το μάθημα του project προσκαλέσαμε τον υποδιευθυντή του σχολείου μας κ.Κουτή να μας μιλήσει όχι ως φυσικός αλλά με την ιδιότητα του θεατρικού συγγραφέα.
- Αφού δραματοποιήσαμε το θεατρικό του «Το τρίο κλέφτικο μπελκάντο», ο κύριος Κουτής μας μίλησε για τη δουλειά του θεατρικού συγγραφέα αλλά και το θέατρο στην εκπαίδευση .
- Παρακάτω παρατίθενται κάποιες σημειώσεις των μαθητών:

- Όσον αφορά τη λειτουργία του θεάτρου υπάρχουν διάφοροι άνθρωποι που φροντίζουν για αυτό.
- Υπάρχουν οι άνθρωποι που υποκρίνονται, που ενσαρκώνουν δηλαδή τους διάφορους χαρακτήρες,
- ο σκηνοθέτης που παίζει έναν πολύ σημαντικό ρόλο στη δημιουργία της παράστασης,
- οι άνθρωποι που ελέγχουν τον φωτισμό, τα κουστούμια, τη σκηνή, τις θέσεις, αυτοί που κόβουν εισιτήρια
- και ο θεατρικός συγγραφέας, το δεύτερο πιο σημαντικό άτομο.

- Ο θεατρικός συγγραφέας εμπνέεται
- από την καθημερινότητα του
- από τα συναισθήματα που ο ίδιος κρύβει
- από εμπειρίες επίσης και αναμνήσεις που περιμένουν να εξωτερικευτούν.

Αυτά συσσωρεύονται στο μυαλό και στην καρδιά του. Θέλει να προβληματίσει με το έργο του τον θεατή. Να τον κάνει να βλέπει σαν να κοιτιέται στον καθρέφτη και να βλέπει τα ελαττώματα καθώς και τα προτερήματα του. Οι θεατές επηρεάζονται πάντα από το θεατρικό έργο ό,τι είδους και να είναι αυτό και πάντα κάτι κερδίζουν.

- Τέλος, η τέχνη μπορεί να μας βοηθήσει σε πολύ δύσκολες στιγμές της ζωής μας να εκφράσουμε τον πόνο, την οργή, την απελπισία μας, δίνοντάς μας διέξοδο και στηρίζοντάς μας ·

- *Γι' αυτό ..στη ζωή μας είναι θετικό να ασχολούμαστε με την τέχνη , όποιο κι αν είναι το επάγγελμά μας...*